

Mevsimin Şah Damarıydı Yağmur

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Eylül 2021

Düşlerin tekmili, sessizliğin semasında saklı
Yalnızlığın buselere boğduğu silik gülüşü.
Solan ne gündü ne çiçekler
Ektiğim aşkın hasretine yenik düştü ömür.
Bir emir eriydi aşkın neferi
Endamlı hüzün
Ah, vaveyla yüklü kozam
Sevgiydi sadece sevgi tek kozum
Közünde dünün
Yarınlar ördüğüm
Üstünü örttüğüm o kısık gülüşün.

Mihenk taşı yılların
Yâd edilesi zamanları gömdüm en derine
Dibe vurup varmaksı kıyıya
Düşen simli yaşlarım gözümden
Bir de seni sadece seni düşürdüğüm
İç cebinden hüznün
Sözüm ona suskunluk idi
Tebessümler yüklü günlüğüm.

Mevsimin şah damarıydı yağmur
Yağmurun delici gücünde saklı adeta uğur
Hani nazara geldiğim de değil
Nükseden bir sevinç olmalıydı belki de tek dileğim.

Dilemması zamanın
Hasret yokuşlarında aralıksız yuvarlandığım
Ve itildim kıyısından uçuruma
Ölmek aslında kurtuluşumdu
Yürek yakan bu cehennemde
Esir düştüğüm her hazan
Hüznün sabit katsayısı döngünün
Yarınlara verip veriştiği
Bir hüküm olsa neydi sanki varlığın?

Yokluğun dualarıma eşlik ettiği
Yakardığım sadece Mevla'm
Yeter ki taş değmesin ayağına
Hasretine yenik düştüğüm bir şiiirden öte
Üzerine serildiğim
Sarmalında göğün
Yerde saklı kördüğüm
Kaldığımsa Araf
Raf ömrü dolmuş bir aşkın miadı.

Elbet dökülen hüzün zerreleri
Rahmetiyle döngünün avunduğum
Bir sekant ise varlık
Bir de diklendi mi yürek
Direttiğim de yok artık
Dilemması aşkın çoktan bitik
Bir şarkı gibi delerken derinde saklı o yitik
Gülümsemeyi
Varsın addedilsin varlığım bir ayrık otu
Tabiriyle
Şiirlerdir tabibi bu sefil rivayetin
Sahiplendiğim her söz her acı nasıl ki katık
Sözüm ona addedilendi mutluluk...